

Arrest

nr. 93 113 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. LENTZ, die loco advocaat D. ANDRIEN & E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 8 maart 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 maart 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 23 maart 2012.

1.3. Op 4 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 4 oktober 1975 geboren in Basra. U bent een soenniet van Arabische origine. U studeerde gedurende vier jaar in Bagdad aan het Instituut voor Schone Kunsten, waar u uw diploma fotografie behaalde in 1995. In 2006 werd de sheikh van uw stam vermoord en zijn jullie naar de provincie Anbar verhuisd. De situatie daar was op dat moment turbulent wegens de conflicten tussen de Amerikanen en opstandelingen. U, uw broers, uw zus en ouders verhuisden daarop naar Tikrit, waar de meerderheid van uw stamgenoten woont. U bent begin 2010 samen met uw broer M.(...), zijn vrouw en dochter naar Bagdad verhuisd, meer bepaald naar de wijk el Amen.

In Bagdad heeft u werk gevonden als fotograaf bij de krant El Sabah. Op 15 juni 2010 werden er een aantal winkels beroofd in de buurt van het Karamana plein. U en de journalist M.(...) A.(...) gingen ter plaatse om erachter te komen hoe, waarom en door wie de diefstallen gepleegd waren. Plots werden jullie beschoten door gemaskerde mannen in een voorbijrijdende auto. Een politiepatrouille kwam jullie ter hulp en jullie werden naar het politiebureau gebracht waar jullie verklaring en een proces-verbaal opgetekend werden. De krant El Sabah zou over de beschieting bericht hebben. U ging vanaf dat moment minder werken.

Op 10 september 2011 kwam er een gewapende groepering naar uw huis in Bagdad. U was op dat moment op weg naar Tikrit om uw moeder te bezoeken. De gewapende mensen vroegen de vrouw van uw broer waar u was. Die zei hen dat u er niet was. Hierop werd uw broer naar buiten geroepen en kreeg hij drie kogels in zijn buik. Uw broer overleefde de beschieting niet. De vrouw en dochter van uw broer werden naar Tikrit overgebracht. U bent niet meer naar Bagdad teruggekeerd maar pendelde op en neer tussen Tikrit en Kirkuk op zoek naar een smokkelaar.

Begin maart 2012 werd uw broer M.(...) gebeld door een privé-nummer. De beller was op zoek naar u. Op 22 maart 2012 werd uw broer M.(...) nogmaals gebeld door onbekenden die hem naar u vroegen. U heeft Irak verlaten op 6 maart 2012 met de auto richting Turkije. In Turkije bent u op 8 maart 2012 met de luchtvaartmaatschappij Turkish Airlines naar België gevlogen waar u dezelfde dag bent aangekomen. U hebt op 9 maart 2012 in Zaventem asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u kopies neer van volgende documenten: verklaring bij de politie, ontheemdingsattest, woonstkaart, badge IMN press, overlijdensakte broer, identiteitskaart van uzelf en uw broer, attest van Ministry of Displacement, nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Volgens uw verklaringen zou u geviseerd worden omwille van uw werkzaamheden als fotograaf (CGVS p.4, p.23). Er dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw profiel als fotograaf. U zou in 1995 afgestudeerd zijn als fotograaf aan het instituut voor schone kunsten in Bagdad (CGVS p.9), waar u vier jaar zou hebben gestudeerd (CGVS p.9). Het is dan ook opmerkelijk dat u niet weet te zeggen in welke wijk u gestudeerd hebt. U gaf aan dat het instituut niet zo ver van Zawraa-park lag en tegenover Bagdad International Expo (CGVS p.9). De naam van de wijk kon u zich echter niet herinneren, aangezien het zo lang geleden is (CGVS p.9). Dat u vier jaar aan dit instituut studeerde en niet kan aangeven in welke wijk uw school lag, is op zijn minst opmerkelijk te noemen, temeer het instituut in dezelfde wijk ligt als de redactie van de krant El Sabah waar u nog zeer recent zou hebben gewerkt (zie infomap 1,2 en CGVS p.13). Dit is hoogst merkwaardig. Bovendien zou de rector volgens u M.(...) A.(...) zijn geweest (CGVS p.10). Volgens informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt blijkt dat de rector in de periode waarin u er zou gestudeerd hebben achtereenvolgens Doktor Khidir Jasim al-Douri en Doktor Abed Al Illah Yossif al-Kashbah waren (zie infomap 1). Dat u niet weet in welke wijk van Bagdad het instituut is gelegen, u niet weet wie de rector van de unief was in die periode en u evenmin documenten voorlegt ter staving van uw studie, maakt dat u het niet aannemelijk maakt dat u aan deze universiteit gestudeerd heeft.

Dankzij uw diploma fotografie en via uw vriend A.(...) H.(...), die als chauffeur voor de krant El Sabah werkte, zou u zijn aangeworven als fotograaf in mei 2010 (CGVS p.16, p.12). Er wordt evenwel

geen geloof gehecht aan uw bewering dat u effectief als fotograaf voor de krant *El-Sabah* gewerkt heeft omwille van volgende redenen.

Zo werd er u gevraagd met welk foto toestel u werkte, waarop u antwoordde 'een canon my cam 107, zoom 12 en megapixel 10' (CGVS p.10, p.19). Van het bestaan van een 'my cam'-serie bij Canon zijn echter geen sporen terug te vinden. Dit is een opmerkelijke vaststelling. Er kan eventueel aangenomen worden dat u verwijst naar een Canon ixus 107 (zie infomap 3). Het is echter op zijn beurt niet aannemelijk dat een professioneel fotograaf met een dergelijk basistoestel foto's voor een krant als *El Sabah* trok.

Gevraagd op basis van wat de krant besloten had om met een Canon te werken, gaf u aan dat het duidelijke foto's trok en het Japans was. Op de vraag wat er volgens u het beste was (een Canon of een Nikon toestel), antwoordde u: "Voor mij is het hetzelfde, je gaat met de camera foto's trekken. De krant had die camera" (CGVS p.19). Geconfronteerd met de stelling dat u als professioneel fotograaf toch een mening moet hebben over welk merk het beste is en om welke reden, kon u in eerste instantie geen antwoord geven (CGVS p.19). De vraag werd u opnieuw gesteld, waarop u repliceerde: 'Canon was groter, er waren ook lenzen' (CGVS p.19). Deze verklaringen zijn uitermate vaag. Van een professioneel fotograaf kan een omstandiger antwoord verwacht worden wanneer er naar zijn mening over fototoestellen gevraagd wordt.

Ook uw technische kennis over fotografie is minimaal te noemen. Zo werd er u gevraagd wat je op technisch vlak aan het fototoestel kan aanpassen wanneer je in het donker een foto wil trekken (CGVS p.11). U gaf aan dat u een externe lichtbron moest hebben, dat u een flash nodig hebt of uw apparaat op nachtfoto-stand moest zetten (CGVS p.11). Van iemand die vier jaar fotografie gestudeerd heeft, mag er verwacht worden dat hij, wanneer het gaat over het fotograferen in een donkere situatie, op zijn minst aanhaalt dat het in dergelijk geval de sluitertijd is die aangepast dient te worden.

Ook wanneer u gevraagd wordt toe te lichten waaruit de verschillen bestaan tussen digitale en analoge fotografie, blijken uw antwoorden zeer vaag en overstijgen ze de algemeenheid niet. U stelt dat een digitaal toestel meer licht heeft en scherper is (CGVS p.10). Het beeld is duidelijker en je kan meer controleren (CGVS p.10). Gevraagd wat je dan meer kan controleren, kon u niet antwoorden. U voegde er aan toe dat de eigenschappen beter zijn. Dit lichtte u als volgt toe: er zou meer licht zijn, 'de flash', en het is meer duidelijk (CGVS p.11). Gevraagd wat dan precies het verschil is tussen analoge en digitale fotografie besloot u met: "Digitaal is recenter en het beeld is duidelijker, niet zoals analoog" (CGVS p.11). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u, die verklaart vier jaar te hebben gestudeerd in het instituut voor schone kunsten, zich specialiseerde in de fotografie en later als persfotograaf zou hebben gewerkt, zich in uitermate vage en algemene bewoordingen dient uit te laten over aspecten die tot de kern van de fotografie behoren. Dit is hoogst merkwaardig.

Naast uw gebrekkige technische kennis is ook uw kennis over de krant waarvoor u zegt te hebben gewerkt, namelijk *El Sabah*, onvoldoende om te kunnen aannemen dat u hier daadwerkelijk voor gewerkt heeft. Gevraagd naar de naam van de hoofdredacteur van de krant, antwoordde u dat dit A.(...) H.(...) A.(...) H.(...) was (CGVS p.13). Deze man zou hoofdredacteur geweest zijn op het moment dat u begon bij de krant (CGVS p.16). Uit objectieve informatie blijkt dat de hoofdredacteur in werkelijkheid A.(...)S.(...) A.(...) B.(...) was (zie infomap 5). Dat u dit niet weet, doet afbreuk aan uw bewering voor de krant gewerkt te hebben.

Volgens uw verklaringen heeft M.(...) e.(...)-S.(...) de krant *El Sabah* na de val van het Saddamregime opgericht (CGVS p.12). Hij zou momenteel nog steeds als directeur van de krant *El Sabah* werken. Volgens objectieve informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt was M.(...) E.(...) S.(...) na de val hoofdredacteur bij de krant *El Sabah* maar werkte hij sinds 2009 als hoofdredacteur bij *Alesbuyia Magazine* (zie infomap 7). Wanneer u even later in het gehoor nogmaals naar de naam van de directeur gevraagd wordt, kan u zich plots zijn naam niet meer herinneren. Ook dit is merkwaardig (CGVS p.12).

Gevraagd naar namen van sterjournalisten van de krant haalde u Abdallah Hindas (sportverslaggever), Bashir Hassan (cultuur) en Omar Munaf (economie) aan en de politiek zou door Abdelkarim Issa verslagen worden (CGVS p.14 - p.15). Volgens uw verklaringen bestond de redactie van de krant uit deze vier journalisten, twee fotografen en vijf mensen die de lay-out en communicatie verzorgen (CGVS p.15). Het is evenwel onwaarschijnlijk dat een krant die dagelijks verschijnt en achtentwintig bladzijde beslaat slechts door een dergelijk kleine ploeg gemaakt zou worden. Bovendien staat er in de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het hoofd van de culturele sectie Ahmed Abdulhoessein heet en journalist Ahmed Hoessein voor deze culturele sectie schrijft. Dit zijn dan twee journalisten die u nagelaten heeft te vermelden. Verder valt er af te leiden uit deze informatie dat de ploeg veel groter is dan u beschrijft. Men spreekt namelijk over het hoofd van de cultuur sectie. Dit impliceert dat de redactie in verschillende secties opgedeeld is en dat er verschillende journalisten per sectie werken (zie infomap 5). *El Sabah* is bovendien één van de kranten met de grootste oplage in Irak (zie infomap 6). Uw stelling dat de oplage vijfduizend exemplaren bedroeg is dan

ook niet aannemelijk. Dat u niet wist of de krant al dan niet ook online te consulteren valt, brengt eveneens uw geloofwaardigheid als werknemer bij de krant in het gedrang (CGVS p.24- p.25).

Uw kennis over het grotere medialandschap in Irak was eveneens zeer beperkt. U heeft volgens uw verklaring van mei 2010 tot september 2011 bij de krant gewerkt (CGVS p.12). Gevraagd of u journalisten of fotografen kende die vermoord werden of problemen gekend hadden de afgelopen jaren, wist u slechts de namen van twee journalisten te noemen die bestolen waren (CGVS p.18-19). Dit is wederom een merkwaardige vaststelling, aangezien journalisten, fotografen en cameramannen in Irak geregeld het leven laten of ontvoerd worden. Zo ook bij uw krant, trouwens (zie infomap 7).

U was eveneens niet op de hoogte van de aanslag op de redactie van Sabah, noch over de dreig e-mails die de krant ontvangen had (CGVS p.21). Los van het feit dat dit gebeurde voor u daar zou tewerkgesteld zijn geweest, mag er wel verondersteld worden dat u deze belangrijke gebeurtenissen wel eens ter ore zouden zijn gekomen.

U moest voor de krant dagelijks foto's gaan nemen van plaatsen waar aanslagen of incidenten gebeurd waren, zoals onder andere diefstallen (CGVS p.17, p.22). Voor iemand die gedurende meer dan een jaar dagelijks in Bagdad rondreed, is ook uw geografische kennis beperkt en veelal foutief. Volgens uw verklaringen lag de redactie van de krant in Waziriyah (CGVS p.13). Gevraagd naar de omliggende wijken van Waziriyah gaf u de wijken 'Shaab-voetbalstadion', el Amana en Bagdad el Jadidah op (CGVS p.13). Nochtans blijkt dat de wijken die u opnoemt in het geheel geen aangrenzende wijken van Waziriyah zijn (zie infomap). Er werd u eveneens gevraagd waar de Palestijnstraat ligt ten opzichte van uw tekening, die de weg van uw wijk el Amen naar de redactie voorstelt (CGVS p.13). U gaf aan dat deze op een uur rijden met de auto en op vijftig à zestig kilometer ligt (CGVS p.13). Dit is uiteraard een zeer grote overschatting van deze afstand. Ook Adhamiyah, dat nochtans een aangrenzende wijk van Waziriyah is, zou op een half uur rijden of op veertig kilometer afstand liggen (CGVS p.14). Gevraagd naar namen van bruggen over de Tigris kwam u niet verder dan het opsommen van de Jumuriyah-brug, de Rusafa-brug en de Rashid-brug (CGVS p.14). In Bagdad zijn er evenwel veertien bruggen. De Jumuriyah brug, die volgens u het dichtste bij Waziriyah ligt, verbindt in werkelijkheid echter Karradet Mariam met het Tahrir Plein en ligt bijgevolg heel wat verder weg (zie infomap 9). Voor iemand die vier jaar in Bagdad gestudeerd heeft en er bovendien meer dan een jaar dagelijks op uittrok om foto's te trekken van incidenten, is uw geografische kennis zeer beperkt. Ook dit komt de geloofwaardigheid van uw profiel als fotograaf voor de krant el Sabah allerminst ten goede.

Gepolst naar evenementen waar u foto's van zou getrokken hebben tijdens uw werkzaamheden voor de krant bleef u wederom zeer vaag (CGVS p.21). U zou foto's getrokken hebben van een brand in Benouk waar er generatoren van de centrale bank van Bagdad in brand gestoken waren en dit enkele maanden voor de dood van uw broer op 10 september 2012 (CGVS p.22). U wist echter niet meer precies wanneer dit gebeurd was (CGVS p.22). Gevraagd waar Benouk lag, kon u al evenmin een antwoord geven (CGVS p.22). De centrale bank ligt bovendien niet in Benouk maar in Rusafa (zie infomap 11). Het is opmerkelijk dat u enkel een brand in de bank is bijgebleven gezien er volgens uw verklaringen dagelijks explosies en moorden plaatsvonden (CGVS p.22). Bovendien heeft de gebeurtenis in juni 2010 (twee jaar voor de voorgehouden moord op uw broer) plaatsgevonden (zie infomap 10).

Bovengaande opmerkingen laten niet toe geloof te hechten aan uw beweringen inzake uw professionele achtergrond. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw profiel als fotograaf kan er ook geen geloof gehecht worden aan de daaruit volgende vervolgingsdaden. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt dan ook ernstig ondermijnd.

In dit verband dient verder te worden opgemerkt dat u omwille van de verslaggeving/fotografie van een diefstal beschoten zou zijn door onbekenden en dit op 15 juni 2010 (CGVS p.17 p.23, p.24). In de krant el Sabah zou er een artikel gepubliceerd zijn waarin deze gebeurtenis vermeld werd (CGVS p.24). U kan echter geen exemplaar van het betreffende artikel voorleggen, bovendien werd er volgens uw verklaringen niemand in het artikel met de vinger gewezen. De omschrijving 'een gewapende had ons beschoten' werd er, volgens u, in het artikel gebruikt (CGVS p.24 – p.25). Het is bijgevolg zeer onwaarschijnlijk dat men u omwille van foto's en een dergelijk vaag artikel over zes beroofde winkels op een dusdanige manier zou vervolgen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u door het CGVS niet kan worden toegekend.

Wat betreft de door u neergelegde kopies van documenten dienen bovendien de volgende opmerkingen te worden geformuleerd. Zo is het opmerkelijk dat de verklaring bij de politie de datum 15/05/2011 draagt; uzelf stelde meermaals dat u deze klacht ging indienen op dezelfde datum in het jaar 2010 (CGVS p. 17, 23). Evenzo maakt het attest melding van het feit dat u werkte voor een persagentschap dat zich situeerde in het Meridien-hotel. Dit hotel bevindt zich evenwel in de wijk Rashid terwijl u tijdens het gehoor stelde dat u werkplek zich bevond in de wijk Wazeriyah, aan de overkant van de rivier. Verder mag het erg verbazen dat op dit stuk vermeld staat dat u woonachtig bent in Basra

op 15/06/2011 terwijl u uitdrukkelijk voorhiel op dat moment in Bagdad te hebben gewoond. Wat betreft uw woonplaats op dat moment kan eveneens opgemerkt worden dat uw woonstatedest vermeldt dat u woonachtig bent in de wijk al Rashad terwijl u steeds beweerde woonachtig te zijn geweest in de el Aman wijk (CGVS p.7). Wat de door u voorgelegde kaart van het Iraqi Media Network betreft dient te worden vastgesteld dat er nergens melding wordt gemaakt van uw werkzaamheden voor El Sabah. Wat er ook van zij, alle door u voorgelegde stukken betreffen kopieën waarvan de authenticiteit niet kan aangetoond worden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. U verklaart de laatste jaren voor uw vertrek uit Irak in Bagdad te hebben gewoond. Zoals boven gesteld is gebleken dat dit niet in de hoedanigheid van persfotograaf was. Niettemin kan aangenomen worden dat u effectief in deze stad woonde. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 197, 198, 199 en 203 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de regels die de bewijskracht die aan een akte dient verleend te worden regelen, voortvloeiend uit de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het burgerlijk wetboek, de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het burgerlijk wetboek, artikel 870 van het gerechtelijk wetboek en de artikelen 195, 196 en 197 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' en een manifeste appreciatiefout, voert verzoeker aan dat artikel 27 van hoger genoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet correct werd toegepast door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij wijst erop dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Volgens verzoeker begaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in casu een manifeste interpretatiefout door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet weet in welke wijk van Bagdad het instituut voor schone kunsten is gelegen, hij niet weet wie de rector van de unief was en hij evenmin documenten voorlegt ter staving van zijn studie, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij in 1995 als fotograaf aan deze universiteit zou afgestudeerd zijn, (ii) geen geloof wordt gehecht aan zijn bewering dat hij effectief als fotograaf voor de krant El-Sabah gewerkt heeft daar hij, verklaart vier jaar te hebben gestudeerd in het instituut voor schone kunsten, zich specialiseerde in fotografie en later als persfotograaf zou hebben gewerkt, zich in uitermate vage en algemene bewoordingen dient uit te laten over aspecten die tot de kern van de fotografie behoren, zoals omstandig wordt uiteengezet, (iii) ook zijn kennis over de krant waarvoor hij zegt te hebben gewerkt, namelijk El Sabah, onvoldoende is om te kunnen aannemen dat hij hier daadwerkelijk voor gewerkt heeft zoals wordt toegelicht, (iv) zijn kennis over het grotere medialandschap in Irak eveneens zeer beperkt is, (v) voor iemand die gedurende meer dan een jaar dagelijks in Bagdad rondreed om foto's te gaan nemen van plaatsen waar aanslagen of incidenten gebeurd waren, ook zijn geografische kennis beperkt en veelal foutief is, (vi) hij wederom zeer vaag bleef wanneer hij gepolst werd naar evenementen waar hij foto's van zou getrokken hebben tijdens zijn werkzaamheden voor de krant en het opmerkelijk is dat hem enkel een brand in de bank is bijgebleven gezien er volgens zijn verklaringen dagelijks explosies en moorden plaatsvonden, (vii) hij geen exemplaar kan voorleggen van het artikel waarin zijn beschieting door onbekenden op 15 juni 2010 vermeld werd en het zeer onwaarschijnlijk is dat men hem omwille van foto's en een vaag artikel over zes beroofde winkels, waarin niemand met de vinger werd gewezen, op een dusdanige manier zou vervolgen, (viii) de inhoud van de door hem neergelegde kopies van documenten niet overeenstemt met zijn verklaringen, zoals wordt toegelicht en (ix) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 april 2012 (CG nr. 1201107), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Wat betreft de vermeende schending van de artikelen 1315, 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek stelt de Raad vast dat voormelde artikelen betreffende de bewijsregels van het Burgerlijk Wetboek betrekking hebben op het civielrechtelijke bewijs van verbintenissen en van betaling, doch geenszins van toepassing zijn op de beslissingen genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de schending van de artikelen 1315, 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek is derhalve niet ontvankelijk (RvS 28 februari 2006, nr. 155.679).

Ook artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek is eigen aan de burgerlijke rechtspleging (Cass. 20 december 2001, AR D.01.0009.N), hetgeen in casu niet het geval is. De procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is immers een administratiefrechtelijke procedure. Dit onderdeel is eveneens niet ontvankelijk.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de artikelen 197, 198, 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' aanvoert dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij komt het aldus in de eerste plaats aan de kandidaat-vluchteling toe aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De kandidaat-vluchteling moet zélf een begin van bewijs aanbrengen waaruit blijkt dat hij mogelijks onder de criteria van de Vluchtelingenconventie valt. Het behoort tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het relaas te controleren op zijn geloofwaardigheid. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag worden verwacht dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft en dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas. Echter, na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers relaas – gelet op de talrijke in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden met de door hem bijgebrachte stukken – als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve onaannemelijk is.

Verzoeker citeert tot slot artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;
- b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;
- d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker op zich niet betwist slechts een beperkte kennis aan de dag te leggen in verband met zijn studie en de technische aspecten van de fotografie. Volgens verzoeker is dit echter te verklaren doordat hij reeds 17 jaar geleden afstudeerde, hij niet aan een gespecialiseerde fotografieschool studeerde, hij nooit als fotograaf heeft gewerkt behalve bij de krant El Sabah midden 2010, hij tussen 1995 en mei 2010 vooral bezig was met zijn werk als handelaar en hij het slachtoffer was van geweld waardoor hij tot tweemaal toe diende te verhuizen wat zijn gedachten ver van de fotografie dreef. Deze door verzoeker aangehaalde redenen kunnen naar het oordeel van de Raad het in de bestreden beslissing aangehaalde gebrek aan kennis en verzoekers uitermate vage verklaringen echter niet verschonen nu deze betrekking hebben op de kern van zijn asielmotieven, zijnde zijn voorgehouden profiel als fotograaf. Daarenboven merkt de Raad op dat het ongeloofwaardig is dat de persoon die beweert vier jaar te hebben gestudeerd niet (meer) op de hoogte is van de naam van de wijk waar het instituut gelegen is, temeer het instituut in dezelfde wijk ligt als de plaats waar verzoeker zou zijn tewerkgesteld, namelijk de redactie van de krant El Sabah.

2.5. Voorts geeft verzoeker in voorliggend verzoekschrift diverse preciseringen bij zijn eerdere verklaringen. Zo stelt hij dat hij bij de beschrijving van zijn collega's enkel zijn team beschreef en bevestigt hij dat de krant El Sabah een grote dagelijkse oplage heeft zodat hij met vijf à zesduizend exemplaren doelde op het cijfer voor Bagdad en niet voor Irak. Opnieuw kan verzoeker niet overtuigen. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt duidelijk dat er algemeen gevraagd werd naar het aantal personen dat werkzaam was op de redactie van de krant El Sabah (administratief dossier, stuk 6, p. 14-15). Op geen enkel ogenblik maakte verzoeker de opmerking enkel over zijn team te spreken. Wat de vraag naar de oplage van de krant betreft, antwoordde verzoeker dat het om ongeveer vijfduizend kranten per dag ging die verkocht werden in Bagdad en de omliggende provincies (administratief dossier, stuk 6, p. 16). Dat verzoeker enkel het cijfer voor Bagdad zou hebben bedoeld blijkt derhalve niet uit het administratief dossier. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekers verduidelijkingen in het verzoekschrift loutere post-factum verklaringen betreffen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de objectieve informatie alsnog verenigbaar te laten schijnen. Voor de vaststellingen dat verzoeker evenmin de namen van de hoofdredacteur en de directeur van de krant kon noemen, wordt in voorliggend verzoekschrift geen verklaring geboden zodat de motivering dienaangaande staande blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

2.6. Waar hem verweten wordt over een beperkte kennis van Bagdad te beschikken, herhaalt verzoeker dat hij nooit lang in Bagdad heeft gewoond, dat alle wijken in Bagdad niet te betreden waren en dat hij na de beschieting in juni 2011 veel minder ging werken en minder op straat kwam. Hij had bijgevolg erg weinig tijd om Bagdad door middel van zijn job beter te leren kennen, aldus verzoeker. Dergelijk verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Van iemand die gedurende vier jaar in Bagdad gestudeerd heeft en er bovendien meer dan een jaar dagelijks op uittrok om foto's te gaan nemen van plaatsen waar aanslagen of incidenten gebeurd waren, kan een ruimere en meer correcte geografische kennis van de stad worden verwacht dan deze die verzoeker tentoonspreidt. Verzoeker geeft overigens in voorliggend verzoekschrift niet de minste verklaring voor het gegeven dat hij, gevraagd naar incidenten buiten die van het "Karamana"plein, waar hij foto's van zou genomen hebben, enkel een brand in de

centrale bank van Bagdad kan opnoemen. Meer nog, uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker niet eens weet waar deze bank gelegen is en niet eens correct kan situeren wanneer deze brand plaats vond.

2.7. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als fotograaf werkte bij de krant El Sabah en hij bovendien niet overtuigt wat betreft zijn verblijf in Bagdad, is de Raad van oordeel dat het incident waarbij hij zou betrokken geweest zijn bij het "Karamana"plein in 2010 dan wel 2011, en de voorgehouden vervolgingsfeitenfeiten omwille van zijn tewerkstelling, niet geloofwaardig zijn.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat er in de bestreden beslissing op gewezen wordt dat de kopie van de verklaring van de politie die verzoeker ter staving van deze gebeurtenis bijbracht nog verschillende tegenstrijdigheden bevat met verzoekers verklaringen tijdens het gehoor: *"Evenzo maakt het attest melding van het feit dat u werkte voor een persagentschap dat zich situeerde in het Meridien-hotel. Dit hotel bevindt zich evenwel in de wijk Rashid terwijl u tijdens het gehoor stelde dat u werkplek zich bevond in de wijk Wazeriyah, aan de overkant van de rivier. Verder mag het erg verbazen dat op dit stuk vermeld staat dat u woonachtig bent in Basra op 15/06/2011 terwijl u uitdrukkelijk voorhield op dat moment in Bagdad te hebben gewoond."*, vaststellingen welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht. De Raad benadrukt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Gelet op de strijdigheid tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de verklaring van de politie, kan aan genoemd document geen bewijswaarde worden verleend. In acht genomen het voorgaande rijzen tevens ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden beschieting omwille van de verslaggeving/fotografie van een diefstal aan het Karamana plein. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze dienaangaande nog oordeelt als volgt: *"(...) In de krant el Sabah zou er een artikel gepubliceerd zijn waarin deze gebeurtenis vermeld werd (CGVS p.24). U kan echter geen exemplaar van het betreffende artikel voorleggen, bovendien werd er volgens uw verklaring niemand in het artikel met de vinger gewezen. De omschrijving 'een gewapende had ons beschoten' werd er, volgens u, in het artikel gebruikt (CGVS p.24 – p.25). Het is bijgevolg zeer onwaarschijnlijk dat men u omwille van foto's en een dergelijk vaag artikel over zes beroofde winkels op een dusdanige manier zou vervolgen."*

2.8. De overige door verzoeker bijgebrachte documenten zijn evenmin van die aard dat zij de geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen. Daargelaten het feit dat het allemaal kopieën betreft, kunnen verzoekers identiteitskaart en deze van zijn broer, zijn nationaliteitsbewijs, woonstkaart en ontheemdingsattest slechts zijn identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, gegevens welke echter niet worden betwist. De overlijdensakte van verzoekers broer kan evenmin beschouwd worden als bewijs van de door verzoeker aangehaalde problemen. Op basis van deze overlijdensakte – zo deze al authentiek zou zijn – kan immers niet worden nagegaan of dit overlijden inderdaad kadert in de door verzoeker uiteengezette feiten. Dit klemt des te meer nu vastgesteld dient te worden dat verzoekers relaas en de vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. Tot slot wordt op de door verzoeker voorgelegde kaart van het Iraqi Media Network nergens melding gemaakt van zijn werkzaamheden voor de krant El Sabah.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat de neergelegde documenten niet van hun bewijskracht kunnen ontnomen worden zonder de regels te schenden die de bewijskracht die aan akten dient te worden verleend regelen, dat deze regels, afgeleid uit de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het burgerlijk wetboek, tevens in dit geval kunnen toegepast worden, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tevens de regels schendt die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het burgerlijk wetboek, artikel 870 van het gerechtelijk wetboek en de artikelen 195, 196 en 197 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', volgens welke bepalingen geschreven regels meer bewijskracht hebben dan verklaringen, zodat het Commissariaat-generaal de documenten in acht moet nemen en ze niet enkel op basis van onvoldoende verklaringen opzij kan laten, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent werd uiteengezet onder punt 2.3. en herhaalt hij dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnentwege, het

tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, incoherenties en onwetendheden, wat echter geen dienstig verweer vormt om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

2.10. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.11. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In de mate verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker aanhaalt een risicoprofiel te hebben, hij in dit verband verwijst naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier waarin melding wordt gemaakt van “151 journalists killed...” en hij benadrukt dat hij door middel van zijn werk duidelijk in het vizier is gekomen van de terroristen, herhaalt de Raad nogmaals dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel als persfotograaf zodat de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift niet dienstig is.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD” van 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit hoger aangehaalde SRB alsook uit de als bijlage aan de verweernota van 8 mei 2012 gevoegde updates van

de veiligheidssituatie (Cedoca-antwoorddocumenten Chronologie Irak 2012/1 van 26 januari 2012, Chronologie Irak 2012/2 van 9 februari 2012 en Chronologie Irak 2012/3 van 19 maart 2012) waaruit blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de SRB van 5 januari 2012 nog steeds gehandhaafd blijven, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, kan niet worden aangenomen dat hij behoort tot een de risicogroepen tegen welke in toenemende mate doelgericht geweld wordt gepleegd. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Met het louter betwisten van deze inschatting van de veiligheidssituatie in Bagdad en de stelling dat uit de SRB niet kan worden afgeleid dat er geen gevaar meer is om het slachtoffer te worden van geweld, ook in zijn hoedanigheid van "gewone burger", brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.13. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd. De Raad ziet niet in op welke wijze het ter terechtzitting neergelegde arrest nr. 90 509 van 26 oktober 2012 in casu relevant is en verzoeker geeft daarover ter terechtzitting geen verdere uitleg.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS